

★ RADU VANCU ★

★

FRATELE

FRATILOR

NATACTORI

★

ILUSTRAȚII DE

★ CRISTINA DAN ★

CARTIER

codobele



Dragi copii,

Aș putea să încep scrisoarea asta ca pe o poveste, dar aș minți. Nu e o poveste, ci pur și simplu o scrisoare de la un copil către alți copii, încă necunoscuți, dar dintre care măcar unul sau doi poate că vor vrea să-i devină prieteni sau, cum veți vedea, chiar frați după ce o vor citi.

În plus, scrisoarea asta nu poate fi o poveste și din următorul motiv: în povești lucrurile se petrec demuuuult de tot, pe vremea când puricii voiau, nu știu de ce, să poarte potcoave, și adunau nouăzeci și nouă de ocale de fier, nu știu exact cât înseamnă asta, în orice caz, zeci de kilograme de fier din care fierarul puricilor făcea ditamai potcoavele. Își prindeau apoi greutatea asta, pe care eu nici nu le-aș putea clinti, de picioarele lor mai subțiri decât ale țânțarilor, și săreau până se loveau de cer. Așa era pe vremea poveștilor.

Eu pe vremea aia n-am trăit, și n-am auzit pe nimeni, fie el copil sau om bătrân, care să fi trăit pe vremea aia. De asta îmi vine greu să cred în ce spun poveștile; când îmi povestește cineva, îl cred numai dacă-mi spune lucruri trăite de el. Și se simte întotdeauna într-o poveste dacă sunt lucruri trăite sau inventate. Un copil de doisprezece ani, ca mine, își dă seama imediat dacă cineva vorbește de la el sau te duce cu vorba.

Iar eu nu vreau să vă duc cu vorba. Ce vă voi povesti s-a întâmplat cu adevărat demult, dar nici pe departe așa de demult ca vremea poveștilor. E o întâmplare de acum mai puțin de o sută cincizeci de ani; în ani de copil, poate să însemne aproape la fel de mult ca vremea poveștilor, dar în ani de om bătrân e destul de puțin. Am văzut acum câteva zile o știre care spunea că a murit cel mai bătrân om din lume, nu mai țin minte chiar exact câți ani avea, cam o sută douăzeci, în orice caz. Deci era



numai cu treizeci de ani mai mic decât întâmplarea care urmează, nu-i așa de mult, părinții noștri toți au peste treizeci de ani. Prin urmare, întâmplarea e față de el cam ca părinții noștri față de noi.

Așa că înțelegeți de ce nu vă voi spune o poveste, ci un lucru adevărat. Să țineți minte asta, chiar și atunci când vă veți mira așa de tare, că vi se va părea o poveste ce vă spun. Nu e poveste; dacă veți citi atent, veți simți că spun de la mine, că nu vă duc cu vorba.

Așa. Acum, scrisoarea poate începe.

Mă numesc Dezideriu și m-am născut atunci, cu patruzeci de ani înainte de nașterea celui mai bătrân om din lume. Trăiam împreună cu frățiorul meu, Samuel, mai mic cu cinci ani decât mine, cea mai fericită copilărie obișnuită în cel mai fericit oraș obișnuit din Transilvania, Sebeșul atât de drag, cu ulițele lui pline ochi de țănci prea frumoși și prea jucăuși și prea fericiți, desenate parcă de un ilustrator de cărți pentru copii, ca să arate cât de frumos se pot juca puii de români cu cei de sași, înțelegându-se în limba universală a copilăriei. Și exact așa era, ilustratorul nu minte nici cât negru sub unghie, ne jucam cele mai neobișnuite jocuri obișnuite la fel de pătimăș atât în română, cât și în germană, fără să băgăm de seamă când treceam de la o limbă la alta. Gândindu-mă acum la toate astea, încep să cred că nu eram doar două puzderii de copii gălăgioși, unii făcând tărăboi în română, alții în germană, ci că aveam, de fapt, o limbă a noastră, limba copiilor, în care ne înțelegeam așa cum se înțeleg păsările sau îngerii.

Ei bine, într-una din zilele astea în care jocul ne făcea să vorbim cu toții limba îngerilor, soarele parcă nu mai voia să apună. Era vară târzie, avea încă putere destulă, puii de îngeri sași și români erau scăldați în sudoare care mirosea la fel și pentru nările germane, și pentru cele române. Așa că le-am spus că eu și Antoniu mergem acasă, să ne spălăm și să ne culcăm, și că ne vedem a doua zi, ca să profităm de puținele zile rămase până la începerea școlii.

LIBRIS

We know
books





— Hai, mai stați un pic, spuse Jonas în limba îngerilor.

— Păi da, am zis, ție îți convine, că nu te pun ai tăi să te speli.

Jonas stătea cu bunica lui, mama lui murise de mult, iar tatăl și frațele lui mai mare erau negustori, mai mult plecați după mărfuri decât acasă. Acum, se înțelege, erau plecați. Iar bunica dormea devreme, mai mult ca sigur dormea deja, de vreme ce nu ieșise în curte să-l strige pe Jonas în casă și să ne trimită pe noi pe la casele noastre, așa încât preț de o secundă-două toți îl invidiarăm pe Jonas pentru minunata fericire de a fi aproape singur pe lume.

— Hai, ne mai jucăm o dată de-a v-ați-ascunselea și gata, zise Jonas. După aia vin cu voi până acasă și mă întorc și eu la bunica.

Ne-am uitat toți unii la alții, eram obosiți, dar ne era drag Jonas, atât de singur, încât era mereu dispus la orice zburdălnicie. Uneori singurătatea îi ieșea pe față ca pistruii roșcovani.

— Bine, am zis, o dată și gata.

Jonas a dat din cap înveselit.

— Bine, hai să numărăm să vedem cine pune capul.

Bineînțeles, am ieșit eu. Nu știu dacă era de vină ghinionul meu (eram cel mai ghinionist din tot grupul, adică și dintre români, și dintre sași, toată lumea știa asta) sau sistemul de numărat al lui Jonas, cu care nu era bine să joci zaruri sau cărți sau orice alt joc la care se putea trișa. De fapt, în ce-l privește pe Jonas, nu cred că exista joc la care să nu se poată trișa.

Am oftat resemnat.

— Mda, pun capul.

Ochii lui Jonas erau iar fericiți.

Mi-am lipit obrazul de lemnul nevopsit al șurii și am început să număr rar, încercând să le aud pașii:

— Unu, doi, trei...



Oricât de înfunđați, pașii făceau totuși ceva ecou prin curtea mare și pietruită a casei lui Jonas. Îmi făcusem deci încă dinainte de a termina numărătoarea o idee despre locul unde erau ascunși câțiva dintre ei. Nu voiam să trișez, nu-mi plăcea deloc de Jonas în privința asta, chiar dacă uneori era amuzant; voiam doar să încheiem cât mai repede cu jocul ăsta, ca să ajungem la timp acasă, să nu se îngrijoreze mama. Și, bineînțeles, să nu ne certe.

La douăzeci, am ridicat repede capul. În curte era liniște și seara parcă se îngroșase până număraseram eu la douăzeci. Știam că unul dintre ei era după roabă, așa că m-am îndreptat direct într-acolo. Abia făcusem câțiva metri, că din spatele meu s-a auzit râsul lui Jonas:

— Un, doi, trei, Dezi!

Habar n-am unde se ascunsese. Dar, la urma urmei, era curtea lui, cine s-o cunoască mai bine decât el?!

Am avut noroc – după roabă erau doi, Adrian și Aretina, sora lui. Jonas apăruse deja, mai rămâneau deci încă trei.

Plus Samuel.

Nu știam unde se ascunsese, dar nu-mi făceam griji, nu putea fi departe. Stătea mereu pe lângă mine, lucru care uneori îi enerva pe cei de vârsta mea, mai ales pe Jonas, când aveam de făcut ceva mai complicat sau mai riscant. Însă n-aveau decât să se obișnuiască cu ideea, eu n-aveam de gând să-mi abandonez frățiorul de dragul nimănui. Nici măcar al lui Jonas.

— Un, doi, trei, Dezi!

Mai rămâneau deci doi.

Jonas îmi făcu pe ascuns semn către ușa pivniței. M-am încruntat la el, ca să știe că nu-mi place să trișez (dar știa deja asta), însă m-am îndreptat spre pivniță călcând cât mai ușor pe pietre, ca să nu mă simtă Samuel și ceilalți doi. Mergeam lipit de peretele din dreapta, pe sub

LIBRIS

We know
books



LBRIS

We know
books

